

בבית המשפט העליון

עע"מ 36544-09-26

לפני: כבוד הנשיא יצחק עמית

המערער: אריה עמידרור

נגד

המשיבים:

1. רב-אלוף אייל זמיר, הרמטכ"ל
2. אלוף תמיר ידעי, סגן הרמטכ"ל
3. אלוף דדו בר-כליפא, ראש אכ"א
4. אלוף שלומי בינדר, ראש אמ"ן
5. תת-אלוף אבי קינן, קמנ"ר
6. הוועדה המייעצת להתרת התחייבות, אכ"א

מבקשות התרת הפרסום
בעת"ס 57952-03-26:

1. ידיעות אינטרנט
2. גל (רות) גנות

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים (כב' השופט ק'
7.9.2026) בעת"ס 57952-03-26 מיום 7.9.2026

תאריך הישיבה: י"ח תשרי התשפ"ז (29 ספטמבר 2026)

בשם המערער: עו"ד אבי עמירם; עו"ד איה שורק; עו"ד אורנה
פינטו גפסון

בשם המשיבים 6-1: עו"ד יעל ברלב

בשם מבקשות התרת הפרסום
בעת"ס 57952-03-26: עו"ד טל ליבליך; עו"ד ניסים אזורד

פסק-דין

1. הערעור שלפנינו נסב על החלטה מיום 7.9.2026 של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים (השופט ק' ורדי) בעת"ס 57952-03-26 להתיר פרסום שמו של המערער, אשר שירת כקצין אמ"ן באוגדת עזה בעת אירועי ה-7 באוקטובר (להלן: העתירה, ו-ההחלטה או החלטת בית משפט קמא, בהתאמה). לטענת המערער, פרסום שמו כקצין במערך המודיעין חושף אותו לסיכונים ביטחוניים ולפגיעה בפרטיות.

2. דין הערעור להידחות.

אקדים ואומר כי איני רואה להידרש לדיסרטציה בנושא פומביות הדיון ואיסור פרסום, באשר הערעור שלפנינו אינו מעורר שאלה של ממש כפי שיוסבר להלן.

הערכים המתנגשים במקרה דנן הם בעיקר ביטחון המדינה, ביטחון האישי ופרטיותו של המערער מצד אחד, ועקרון פומביות הדיון, זכות הציבור לדעת ואמון הציבור מצד שני. צו איסור הפרסום ניתן מלכתחילה לאור עמדת גורמי הביטחון בתחילת ההליך ולפיה על יסוד הוראות ופקודת הצבא, מטעמי ביטחון, חל איסור על פרסום הזהות והפרטים של בעלי תפקידים באגף המודיעין בצה"ל; בהמשך הדרך, הותירו גורמי הביטחון את הבקשה לפרסום שמו המלא של העותר לשיקול דעת בית המשפט; ובסופו של יום, ולאחר בחינה נוספת, הגיעו גורמי הביטחון למסקנה כי לא קיימת מניעה ביטחונית לכך ששמו של המערער יפורסם באופן המקשר אותו לתפקידו כקמ"ן אוגדת עזה בזמן אירועי ה-7 באוקטובר.

3. לעמדה זו של גורמי הביטחון, בבחינת "הפה שאסר הוא הפה שהתיר", ניתן מטבע הדברים משקל מכריע בהחלטתו של בית משפט קמא, ואביא אך חלק מהדברים:

"המסד והבסיס של איסור פרסום שם העותר, שנשען על סיבות ביטחוניות נשמט, כך שאין כל מניעה לפרסום שם העותר ולכן אין בסיס לאיסור הפרסום [...] משהמדינה טוענת כיום שאין מניעות ביטחונית לפרסום, נשמט כאמור הבסיס לצו איסור הפרסום של שם העותר, הן במישור הצה"לי הביטחוני והן במישור המשפטי [...]. מבחינת השיקול העיקרי שהוא מבחינתי היה אבן הבסיס והריחיים לצו איסור הפרסום הארעי שנתתי (בהסכמת המדינה), נחה דעתי שאין מניעה ביטחונית לאיסור פרסום שמו של העותר [...] כך גם, גורמי הביטחון לא מצאו לנכון לטעון בפני בית המשפט כי קיימת מניעות ביטחונית מכך ששמו של העותר יפורסם באופן המקשר אותו לצה"ל ולתפקידו כקמ"ן אוגדת עזה בזמן אירועי 7 באוקטובר וזאת על אף שנהלי החשיפה חלים בעניינו ומחייבים את העותר להימנע בעצמו מפרסום יזום המקשר אותו באופן ישיר לצה"ל [...] המדינה שינתה את עמדתה המקורית והודיעה והצהירה באופן חד משמעי, בקול בהיר, רם, וצלול שעמדתה העדכנית היא שאין מניעה ביטחונית לפרסום שמו של העותר" (שם, בפסקות 65, 68, 74, 76 ו-90).

4. לא נתקררה דעתו של המערער ועל החלטת בית המשפט נסב הערעור דכאן. לטענת המערער, ההחלטה המעודכנת בעניינו לא התקבלה על ידי הגורמים המוסמכים

בצה"ל, שהם מחב"ם (מחלקת ביטחון מידע) ואמ"ץ (אגף מבצעים). על כך השיבה באת-כוח המשיבה 6, כי ההחלטה התקבלה על דעתו של ראש המחב"ם. אך גם תשובה זו לא הפיסה דעתו של המערער, שטען כי על בית המשפט לחקור ולדרוש מה הסיבה לשינוי בעמדת גורמי הביטחון ואם ההחלטה החדשה אכן ניתנה על ידי הגורמים המוסמכים לכך. עוד טען המערער כי בכל מקרה מדובר ב"הערכה" של גורמי הביטחון לגבי הסיכון בפרסום שמו; כי יש ליתן משקל גם לפגיעה בפרטיותו של המערער; וכי יש להמתין עם פרסום השם עד לשחרורו של המערער מצה"ל, בסביבות חודש דצמבר השנה, ככל שיוחלט סופית להתיר את התחייבותו משירות בצה"ל.

5. לא ראיתי ממש בטיעונו של המערער. חזקה על המדינה כי הביאה בפני בית המשפט את עמדת גורמי הביטחון המוסמכים, וחזקת התקינות המינהלית של ההחלטה לא נסתרה והיא עומדת בעינה. אין מדובר בהחלטה שרירותית של גורמי הביטחון, אלא בהחלטה מקצועית ועניינית, אשר לקחה בחשבון גם את העובדה ששמו של המערער נפוץ זה מזמן ברשתות החברתיות וניתן בנקל לאיתור, ובהיבט זה כבר הייתה "בריחה המונית של סוסים מן האורווה". לכך יש להוסיף את האינטרס הציבורי, שבנסיבות מסוימות יכול כשלעצמו להטות את הכף לפרסום על אף השיקול הביטחוני.

6. כפי שציין בית משפט קמא, לפסק הדין שניתן בעתירה, יש חשיבות ציבורית "שכן הוא נוגע בליבת יחסי הגומלין בין הדרג הצבאי הבכיר, מוסד התחקור והביקורת הצה"לי ויכולת הצבא לאכוף את מסקנותיו אל מול אמוץ הציבור במערכת הביטחון" (החלטת בית משפט קמא, בפסקה 79). האינטרס הציבורי פורס אברותיו הן על העתירה והן על שמו של המערער, כמי ששירת כקמ"ן אוגדת עזה, בזמן אירוע טראומטי בסדר גודל תנ"כי שפקד את ארצנו, וכמי שהמשיבים מבקשים להדיחו עקב טענתם לכשל מקצועי שלו.

לא למותר לציין כי המערער אינו קצין המודיעין היחיד ששמו, דרגתו ותפקידו בעת אירועי ה-7 באוקטובר נחשפו לציבור עוד לפני שחרורו מצה"ל. כך, לדוגמה, שמו של תא"ל יוסי שריאל ותפקידו כמפקד 8200 בעת אירועי ה-7 באוקטובר פורסמו בציבור מספר חודשים לפני סיום תפקידו, ולא ראיתי טעם של ממש להבחין בינו לבין המערער.

7. לאור האינטרס הציבורי המובהק במקרה דנן, איני נדרש לסוגית המשקל שיש ליתן לטיעון "הסוסים שברחו מהאורווה" (ראו והשוו: החלטתי בבש"פ 1039/19 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' שופטת אלמונית, פסקה 11 (13.3.2019); וראו החלטתה של השופטת

ג' כנפי-שטייניץ בעפ"א 26549-01-26 שמואלביץ נ' ידיעות אינטרנט, פסקה 18
 ((22.1.2026)).

8. לסיכום, בהיעדר מניעה ביטחונית לפרסום שמו של המערער; בהתחשב בשלל הפרסומים ברשתות החברתיות; בהתחשב באינטרס הציבורי בפרסום השם; ובהתחשב כי גם לשיטת המערער עצמו ספק אם תהיה מניעה לפרסום שמו תוך מספר חודשים – אין מקום להותיר על כנו את איסור הפרסום, ומשכך, ניתן לפרסם את שמו.

אשר על כן, הערעור נדחה. החלטתי מיום 24.9.2026 על עיכוב ביצוע החלטת בית המשפט המחוזי – בטלה, כך ששמו ופרטיו המזהים של המערער ניתנים לפרסום עם מתן פסק דין זה.

ניתן היום, כ' תשרי תשפ"ז (01 אוקטובר 2026).

יצחק עמית
 נשיא

